

Vragen? Zoveel....

Een zoektocht naar antwoorden, verslag van een
ziekteproces

Eerste druk 2020

Auteur/Coverontwerp: Kiki M

ISBN: 9789464056495

© Kiki M

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door print-outs, kopieën, of op welke manier dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

Hoe levens in korte tijd ongelofelijk op z'n kop worden
gezet.

Relaas van een ziekteproces.

Voor mijn maatje R.

Bijna vijftig jaar deelden wij lief en leed.
Wij beklommen (figuurlijke) bergen en kenden diepe
dalen.

Ik had geen andere keus willen/kunnen maken.

Wij hoorden bij elkaar, ook tijdens onze wandeling door
de laatste paar uitzonderlijk diepe dalen

8 augustus 2017

Een dag waarop alles anders werd. Nou nee, niet anders.
Een dag waarop alles duidelijk werd, of eigenlijk ook niet.
Een dag waarop alles een naam kreeg.

Al bleek achteraf dat dat nog niet helemaal niet de juiste was.

In de zomer van dat jaar escaleerde het tussen ons.
Er was al lang sprake van strubbelingen, irritatie en zo meer.

Nu kwam er iets bij. Verdriet, onmetelijk veel verdriet omdat ik inzag dat er daadwerkelijk iets ernstigs aan de hand moest zijn.

Ging het voorheen om kleine zaken die ontkend werden, nu ging dat niet langer.

Koffie!!

R doet niet veel in huis, eigenlijk niks.

Nooit gedaan. Toen we allebei nog werkten, zette hij 's ochtends koffie. Tegen de tijd dat ik opstond, was hij weg en de koffie precies drinkbaar. Wat vond ik dat lief.....

Ik werd ontslagen. Nu had ik alle tijd om zelf koffie te zetten. Toch?

Klopt, maar ik vind het zo'n lief gebaar dat de koffie 's morgens klaar staat.

Ja maar het is wel veel werk.

Nou, dan doe je het 's avonds. Hoef ik 'm 's ochtends alleen maar aan te zetten.

Dat kan maar je kan het makkelijk zelf.

Dat is zo, ik kan het zelf. Eigenlijk kan ik alles zelf maar ik waardeer het zo en het is zo weinig moeite.

Toch?

Maar als het zo'n opgave is, dan doe ik het zelf wel.

Nee ik doe het.

En hoe.

Vier kopjes vier scheppen.

Dat doe ik.

De pot zit halfvol. Wel vier scheppen. De koffie is niet te drinken, ik spoel hem weg.

Ik vraag of hij op wil letten hoeveel water erin gaat.
Dat doet hij, hij doet altijd hetzelfde. Ik denk dat hij zich vergist, er zit elke dag een andere hoeveelheid water in de pot.

Wel vier scheppen.

Als je het beter kan, doe je het zelf maar.

Ik zet 's avonds koffie. *Ik* doe dat toch altijd? Ja, ik dacht dat je het lastig vond.

Nee hoor maar je kan het ook zelf.

De volgende ochtend ligt er een kapotte koffiekkan op het aanrecht.

Naar de mediamarkt, daar hebben ze het apparaat wat ik mooi vind.

Hij vindt het niks. Waterpeil is niet duidelijk dus deze hoeft hij niet.

Zonder apparaat weer naar huis.

Uiteindelijk toch weer terug, met het apparaat.

Voortaan doe ik er water in en doet R de koffie erin.

Vier schepjes.

Alleen moet het apparaat vooraan op het aanrecht staan. Anders ziet hij het niet.

Ik zet 't wel zelf.

Ik zie het dan nog als tegenwerking en zie niet het waas die hij regelmatig voor z'n ogen ziet. Ik kan dat ook niet weten. Hij is geen man van veel woorden.